

BISERICA ROMÂNĂ UNITĂ CU ROMA GRECO-CATOLICĂ

BUNAVESTIRE



ANNUNCIATION

BYZANTINE ROMANIAN CATHOLIC MISSION – TORONTO, CANADA

78 Clifton Road, Toronto, ON, M4T 2G2
tel: 416 443 8796 www.bunavestire.org

Duminica / Sundays:

Sf. Spovedanie – 12:00 pm – Reconciliation

Sf. Rozar – 12:00 pm – Holy Rosary

Sfânta Liturghie - 12:30 pm - Divine Liturgy

Duminica a 21-a după Rusalii,

A Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic

21st Sunday after Pentecost

***Sunday of the Fathers of the 7th Ecumenical
Council***

11 Octombrie / October 2020, Glas / Tone 2



*La Antifonul 3: Bucură-te scaunul cel în chipul
focului, bucură-te mireasă nenuntită, bucură-te
fecioară, care pe Dumnezeu oamenilor ai născut.*

*Tropar (24): Când te-ai pogorât la moarte, cela
ce ești viața cea fără e moarte, atunci iadul l-
ai omorât cu strălucirea dumnezeirii tale; și
când ai înviat pe cei morți din cele de
dedesubt, toate puterile cerești au strigat:
Dăătorule de viață Hristoase, Dumnezeul
nostru, mărire ție.*

*Mărire Tatălui și Fiului și Spiritului Sfânt
și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

*Condac: Înviat-ai din mormânt, atotputernice
Mântuitorule, și iadul văzând minunea s-a
însăimântat, și morții s-au ridicat, și făptura
văzând se bucură de tine, și Adam împreună se
vesește, și lumea, Mântuitorul meu, te laudă
pururea.*

*At 3rd Antiphon: Hail, O fiery throne, hail, you
unwedded spouse, hail, you Virgin who did beget
God for mankind.*

*Troparion: When You did descend unto death, O
Life Immortal, then You did slay Hades with the
lightning of Your Divinity. And when You also
did raise the dead out of the nethermost depths,
all the Hosts of the heavens cried out: O Life-
giver, Christ our God, glory be to You.*

*Glory be to the Father, and to the Son, and to the
Holy Spirit, now, and always, and forever and
ever. Amen.*

*Kontakion: You did rise from the tomb, O
omnipotent Saviour, and Hades was terrified on
beholding the wonder; and the dead arose, and
creation at the sight there of rejoices with You.
And Adam also is joyful, and the world, O my
Saviour, praises You for ever.*

Prochimen: **C**ât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut. (Ps. 103, 25)

Sth: **B**inecuvintează, suflète al meu, pe Domnul. Doamne, Dumnezeu meu, măritu-Te-ai foarte. (Ps. 103, 1)

Apostol: **D**in epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel citire. (2, 16-20)

Fraților, știind însă că omul nu se îndreptează din faptele Legii, ci prin credința în Hristos Iisus, am crezut și noi în Hristos Iisus, ca să ne îndreptă din credința în Hristos, iar nu din faptele Legii, căci din faptele Legii, nimeni nu se va îndrepta. Dacă însă, căutând să ne îndreptăm în Hristos, ne-am aflat și noi înșine păcătoși, este, oare, Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci dacă zidesc iarăși ceea ce am dărâmat, mă arăt pe mine însumi călcător (de poruncă). Căci, eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc lui Dumnezeu. M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

Evangelhia: Luca 8, 5-15

Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă. Și ucenicii Lui îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta? El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare.

Prokimenon: **H**ow countless are your works, O Lord, all of them made so wisely! (Ps. 104, 24)

Verse: **B**less the Lord, my soul, O Lord, my God, how great you are! (Ps. 104, 1)

Epistle: **A** reading from the Epistle of the Holy Apostle Paul to the Galatians: (2, 16-20)

Brethren! Have nevertheless learnt that someone is reckoned as upright not by practising the Law but by faith in Jesus Christ; and we too came to believe in Christ Jesus so as to be reckoned as upright by faith in Christ and not by practising the Law: since no human being can be found upright by keeping the Law. Now if we too are found to be sinners on the grounds that we seek our justification in Christ, it would surely follow that Christ was at the service of sin. Out of the question! If I now rebuild everything I once demolished, I prove that I was wrong before. In fact, through the Law I am dead to the Law so that I can be alive to God. I have been crucified with Christ and yet I am alive; yet it is no longer I, but Christ living in me. The life that I am now living, subject to the limitation of human nature, I am living in faith, faith in the Son of God who loved me and gave himself for me.

Gospel: Luke 8, 5-15

The Lord said: listen to this parable: a sower went out to sow his seed. Now as he sowed, some fell on the edge of the path and was trampled on; and the birds of the air ate it up. Some seed fell on rock, and when it came up it withered away, having no moisture. Some seed fell in the middle of thorns and the thorns grew with it and choked it. And some seed fell into good soil and grew and produced its crop a hundredfold." Saying this he cried, "Anyone who has ears for listening should listen!" His disciples asked him what this parable might mean, and he said, "To you is granted to understand the secrets of the kingdom of God; for the rest it remains in parables, so that they may look but not perceive, listen but not understand. This, then, is what the parable means: the seed is the word of God. Those on the edge of the path are people who have heard it, and then the devil comes and carries away the word from their hearts in case they should believe and be saved. Those on the rock are people who, when they first hear it, welcome the word with joy. But these have no root; they believe for a while, and in time of trial they give up. As for the part that fell into thorns, this is people who have heard, but as they go on their way they are choked by the worries and riches and pleasures of life and never produce any crops. As for the part in the rich soil, this is people with a noble and generous heart who have heard the word and take it to themselves and yield a harvest through their perseverance.

Priceasna: (68) **Ridica-voi ochii mei la ceruri, de unde va veni ajutorul meu. Ajutorul meu de la Dumnezeu, cel ce a făcut cerul și pământul. Aliluia.**

Communion Hymn: **I will lift up my eyes to the heavens, from where my help shall come. My help is from the Lord, who made heaven and earth. Alleluia.**

81. Vino Isuse în inima mea,

Vino Isuse în inima mea,
Vino căci ea te dorește.
Înflăcăreaz-o cu dragostea ta
Și foamea i-o potolește.

Cred că ești, Doamne pe sfântul altar,
Ziua și noaptea de față.
Tu ești izvor de tărie și har,
Pâine ce-mi dă mie viață.

Doamne, pe tine vreau să te primesc,
Tu ești supremul meu bine;
Dar sunt nevrednic și nu îndrăznesc
Să mă apropii de tine.

Doamne, te rog, să mă învrednicești
De taina dumnezeiască;
Trupul și sufletul să mi-l sfințești
Cu a ta pâine cerească.

Vino în sufletul meu, așadar,
El locuință să-ți fie;
Doamne, într-nsul să-ți faci sfânt altar
Ți-l dăruiesc pe vecie.

Doamne, și-n ceasul din urmă să vii,
Să mă-ntărești în durere;
În taina-aceasta tu iarăși să fii,
Singura mea mângâiere.

98. Cu noi este Dumnezeu

Cu noi este Dumnezeu
Înțelegeți neamuri și vă plecați,
Căci cu noi este Dumnezeu.

Auziți toate neamurile,

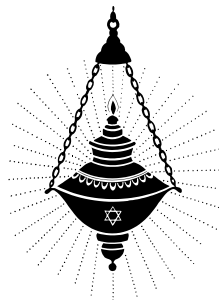
Poporul cel ce umblă întru întuneric a văzut
lumină mare

De frica voastră nu ne vom teme nici ne vom
tulbura.

Cei ce locuiți în latura și-n umbra morții,
lumină va străluci peste voi.

Cei puternici plecați-vă.

Dumnezeu tare stăpânitor Domn al păcii.



Ce răsplătește Dumnezeu

Tot așteptând răsplată pentru prestațiile din societate, ne imaginăm după o logică deșartă că putem capta atenția lui Dumnezeu, împlinind ceva anume. Multe adevăruri practice ale Evangheliei nu depind însă de voință: „Iubiți-i pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi; binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac necazuri” (Luca 6, 27-28). Pentru a nu dispera Nicolae Steinhardt își încuraja semenii, atrăgând atenția că Dumnezeu nu cere simpatia față de dușmani (nefiresc!), ci iubirea lor. Acest lucru greu de înțeles arată că Isus situează ideea de merit la un alt nivel decât acela al eforturilor personale. În același capitol din Evanghelie, sub forma a trei întrebări legate de *recompensa* față de iubire, facere de bine și împrumutul față de ceilalți, Isus va scrie diferența dintre omul bun și cel rău, ca să înțelegem ce anume recompensează Dumnezeu.

Isus atrage atenția că „a iubi, a face bine, a oferi încredere pentru a împrumuta” doar cu certitudinea reciprocității nu aduce merite în ochii Lui. Dacă și păcătoșii fac la fel, unii față de alții, într-ajutorarea nu este sentimentul unei apartenențe la o castă și nu se explică din perspectivă legalistă. În viața sa publică, după treizeci de ani de discreție și ascultare, Isus a vorbit puțin despre Lege. A proclamat, în schimb, Împărăția Cerurilor, afirmând că omul credincios nu e doar un ins care respectă norme pentru investiții sigure (mântuirea!), ci se concentrează asupra spiritului de a trăi iubirea lui Dumnezeu. A practica învățătura lui Isus este imboldul sufletesc de a trăi ca El. Tocmai de aceea, cine depășește sensibilitatea legalistă, cine nu confundă Binele cu un mof de castă are șansa să se simtă „fiu al Celui Preaînalt”.

Cea mai elocventă probă a bunătății și compasiunii lui Dumnezeu pentru oamenii pe care Isus i-a întâlnit la venirea sa în lume a fost indubitabil *curajul* Lui de a suporta suferința și moartea. Dincolo de precepte, vindecări, cuvinte de înțelepciune, aventura meritorie a vieții de credință se joacă, deci, în cadrul străduinței de a te asemăna lui Isus. Acest lucru înseamnă că bunătatea sau fraternitatea dintre oameni se bazează pe bunăvoință și pe compasiune, nu pe precedente afective, culturale, istorice sau

judiciare. Vei face anumite lucruri, fiindcă dorești să ai parte de viața Lui intimă. Vei primi, apoi, asigurarea că Dumnezeu nu este un simplu legiuitor al interdicțiilor, ci Părintele iubitor al tuturor. Nu vei fi desăvârșit doar prin bifarea unor norme, ci mai ales prin recunoașterea milostivirii și a dragostei lui Dumnezeu de care depinde totul în lume.

„Recompensele” divine nu servesc, prin urmare, afirmării omenești. Spiritul de har al Împărăției, care conferă statura de *copii ai lui Dumnezeu*, nu mobilizează capacitatea de îndemânare personală pentru a parveni undeva. Valoarea dragostei față de dușmani invită salutar la eliberarea de a înțelege eficiența Bisericii prin contabilizarea a ceea ce ține de puterea omului. Or, dacă credința nu se poate plafona în împlinirile legaliste, urgența *asemănării* cu Isus rămâne unicul temei al seriozității pierderii vieții pentru Evanghelie. Mulți oameni consideră, de pildă, mersul la Spovadă un obicei legalist perimat, iar Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului o complicație rituală impusă de cler. Pentru a te asemăna însă lui Isus, după hrana la cuvântul Evangheliei, nu există cale mai sigură decât de a crește în lumină, făcându-te părtaș cât mai des de cele două Taine – Împăcarea și Împărtășirea.

Victoriile lui Dumnezeu în viața cuiva nu se constată, așadar, prin proceduri judiciare. A nu vedea că măsura meritelor în fața Lui se situează în neputința personală, locul unde harul își mărturisește măreția, este o serioasă problemă de credință. Sfântul Pavel știa bine de ce se putea lăuda cu slăbiciunea. Isus îi arătase că, dincolo de greutățile permise pentru a nu pierde umilința, se afla măsura fără de măsură a harului Lui ceresc. Avem, așadar, la îndemână o lumină pe care merită s-o aprindem zi de zi: „foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiesc în mine puterea lui Hristos. De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmătorări pentru Hristos, fiindcă atunci *când sunt slab, sunt tare*” (2 Cor. 12, 9-10).

+ MIHAI, episcop

Articol preluat de pe episcopiabucuresti.ro